

[Finansministeren.]

ninger, som hr. Poul Dam kom med om, at dette tilsigter at styrke beskæftigelsespolitikken. For sideløbende hermed er underskuddet på statsbudgettet jo i sig selv udtryk for en likviditetsforøgelse i samfundet, og det er kun en del af denne likviditetsforøgelse, som regeringen ikke finder ønskelig. Den finder vi bør neutraliseres, både fordi den kan forøge inflationspresset på lidt længere sigt og derved svække konkurrenceevnen og derigennem svække beskæftigelsen, og også fordi den direkte øger risikoen for et uacceptabelt dræn på landets valutabeholdning. En for stor indenlandsk likviditet indebærer en risiko for, at den betydelige kortfristede udlandsgæld på ca. 20 mia kr., som skal fornys, ikke bliver fornyet, og det er en risiko, man ikke bør løbe.

Hr. Haunstrup Clemmensen og også andre ordførere var inde på spørgsmålet om obligationernes løbetid. Det har også fra forskellig anden side været hævdet, at den påtænkte løbetid på 5-7 år er for lang. Vi er, som også mit partis ordfører gav udtryk for, rede til at diskutere den foreslåede løbetid. Men når det — ikke i debatten her i salen, men fra anden side — har været hævdet, at man snarere burde udstede ganske korte papirer med f. eks. 3-9 måneders løbetid, så må jeg sige, at får obligationerne en væsentlig kortere løbetid end foreslået, ja, så må de jo fornys, indtil en passende samlet løbetid er opnået, og det vil medføre en stadig strøm af nye lån og dermed uro på markedet.

Flere ordførere har også berørt forholdet til obligationsmarkedet, og det er, ligesom om man i debatten har overset betydningen af de overordentlig store udbetalinger fra staten i de kommende måneder. De ledige penge, der skabes, kan føre til megen uro på kapitalmarkedet, og et af formålene med statslånene er netop at undgå dette og at stabilisere kurserne. Man har ved den påtænkte løbetid for obligationerne søgt at tilgodese realkreditobligationerne mest muligt, men vi er altså parat til at diskutere løbetiden.

Alternativet til statsobligationer er bl.a. salg fra Nationalbankens obligationsbeholdning af traditionelle obligationstyper, hvilket kan virke trykkende på markedet.

Samtidig må jeg understrege, at netop den kraftige likviditetsudvidelse, som gør et indgreb nødvendigt, i sig selv betyder, at der er betingelser for afsætning af statens obligationer uden skade for kursforholdene for andre obligationer.

Fru Grethe Philip var inde på sammenhængen mellem dette forslag og forhånds-låneordningen. Der skal jo senere på dagen være en debat om dette spørgsmål, men jeg kan sige, at jeg har forstået på boligministeren, at bestemmelserne om forhånds-lån først tænkes sat i kraft på et sådant tidspunkt og på en sådan måde, at der ikke opstår sammenstød mellem de forskellige lovgivningsinitiativer.

Hr. Nyboe Andersen var af den opfattelse, at lånet ikke burde være foreslået nu. Dertil vil jeg sige, at ved en udskydelse af statslånet forskertses efter min mening tanken med lovforslaget. Den væsentligste del af kasseunderskuddet viser sig inden 1. oktober, selv om også tredje kvartal af finansåret viser yderligere træk på statsfinanserne, der så neutraliseres ved det overskud, der fremkommer i januar kvartal. Det er derfor væsentligt, at der sættes ind tidligere for at begrænse likviditetsophobningen.

Samtidig er det af hensyn til landets kreditværdighed i udlandet hensigtsmæssigt, at vi nu viser politisk vilje til at styrke likviditetsudviklingen på dette tidspunkt, og regeringen er derfor af den overbevisning, at det fremsatte lovforslag bør gennemføres nu for at få den tilsigtede positive virkning.

Når hr. Nyboe Andersen videre siger, at lånet er kolossalt stort, og andre ordførere også har berørt lånestørrelsen, ja, så skal jeg oplyse, at i januar kvartal 1976 opsuges over statsfinanserne 3-4 mia kr., og det vil sige, at likviditetsforøgelsen pr. 1. januar er 12-13 mia kr. Selv med et obligationssalg på nominelt 6 mia kr. inden nytår, vil der altså restere et statsligt træk på over 6 mia kr. på Nationalbanken i resten af kalenderåret.

Hr. Honoré og også hr. Knud Jespersen og hr. Wilhjelms mente i forslaget at kunne se en politik, der ville føre til en renteforhøjelse. Det er en misforståelse. Det er regeringens opfattelse, at der bør fastholdes en stabil rente her i landet, afpasset efter